

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 9 marca 2010 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Tribunale Amministrativo Regionale della Sicilia — Włochy) — Raffinerie Mediterranee SpA (ERG) (C-379/08) Polimeri Europa SpA, Syndial SpA przeciwko Ministero dello Sviluppo Economico, Ministero della Salute, Ministero Ambiente e Tutela del Territorio e del Mare, Ministero delle Infrastrutture, Ministero dei Trasporti, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Interno, Regione Siciliana, Assessorato Regionale Territorio ed Ambiente (Sicilia), Assessorato Regionale Industria (Sicilia), Prefettura di Siracusa, Istituto Superiore di Sanità, Commissario Delegato per Emergenza Rifiuti e Tutela Acque (Sicilia), Vice Commissario Delegato per Emergenza Rifiuti e Tutela Acque (Sicilia), Agenzia Protezione Ambiente e Servizi Tecnici (APAT), Agenzia Regionale Protezione Ambiente (ARPA Sicilia), Istituto Centrale Ricerca Scientifica e Tecnologica Applicata al Mare, Subcommissario per la Bonifica dei Siti Contaminati, Provincia Regionale di Siracusa, Consorzio ASI Sicilia Orientale Zona Sud, Comune di Siracusa, Comune d'Augusta, Comune di Melilli, Comune di Priolo Gargallo, Azienda Unità Sanitaria Locale N8, Sviluppo Italia Aree Produttive SPA, Invitalia (Agenzia nazionale per l'attrazione degli investimenti e lo sviluppo d'impresa SpA), dawniej Sviluppo Italia SpA, oraz ENI SpA (C-380/08) przeciwko Ministero Ambiente e Tutela del Territorio e del Mare, Ministero dello Sviluppo Economico, Ministero della Salute, Regione siciliana, Istituto superiore di Sanità, Agenzia per la Protezione dell'Ambiente e per i Servizi tecnici, Commissario delegato per l'Emergenza rifiuti e la Tutela delle Acque

(Sprawy połączone C-379/08 i C-380/08) ⁽¹⁾

(Zasada „zanieczyszczający płaci” — Dyrektywa 2004/35/WE — Odpowiedzialność za środowisko naturalne — Zastosowanie *ratione temporis* — Zanieczyszczenie powstałe przed datą przewidzianą na transpozycję tej dyrektywy i kontynuowane po tej dacie — Środki zaradcze — Obowiązek przeprowadzenia konsultacji z zainteresowanymi przedsiębiorstwami — Załącznik II)

(2010/C 113/13)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale della Sicilia

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Raffinerie Mediterranee SpA (ERG), Polimeri Europa SpA, Syndial SpA (C-379/08), ENI SpA (C-380/08)

Strona pozwana: Ministero dello Sviluppo Economico, Ministero della Salute, Ministero Ambiente e Tutela del Territorio e del Mare, Ministero delle Infrastrutture, Ministero dei Trasporti, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Interno,

Regione Siciliana, Assessorato Regionale Territorio ed Ambiente (Sicilia), Assessorato Regionale Industria (Sicilia), Prefettura di Siracusa, Istituto Superiore di Sanità, Commissario Delegato per Emergenza Rifiuti e Tutela Acque (Sicilia), Vice Commissario Delegato per Emergenza Rifiuti e Tutela Acque (Sicilia), Agenzia Protezione Ambiente e Servizi Tecnici (APAT), Agenzia Regionale Protezione Ambiente (ARPA Sicilia), Istituto Centrale Ricerca Scientifica e Tecnologica Applicata al Mare, Subcommissario per la Bonifica dei Siti Contaminati, Provincia Regionale di Siracusa, Consorzio ASI Sicilia Orientale Zona Sud, Comune di Siracusa, Comune d'Augusta, Comune di Melilli, Comune di Priolo Gargallo, Azienda Unità Sanitaria Locale N8, Sviluppo Italia Aree Produttive SPA, Invitalia (Agenzia nazionale per l'attrazione degli investimenti e lo sviluppo d'impresa SpA), dawniej Sviluppo Italia SpA

przy udziale: ENI Divisione Exploration and Production SpA, ENI SpA, Edison SPA (C-379/08), Invitalia (Agenzia nazionale per l'attrazione degli investimenti e lo sviluppo d'impresa) SpA, dawniej Sviluppo Italia SpA (C-380/08)

Przedmiot

Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale Amministrativo Regionale della Sicilia — Wykładania art. 7 i załącznika II dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu (Dz.U. L 142, s. 56) — Środki zaradcze — Działania na matrycach środowiskowych — Przepisy krajowe, które powierzają administracji uprawnienia w zakresie nakazania, bez dokonania oceny szczególnych warunków obszaru, przeprowadzenia dodatkowych działań, niezależnie od działań podjętych wcześniej w wyniku przeprowadzonego na zasadach kontrydiktoryjnych odpowiedniego dochodzenia i które zostały już zatwierdzone i wykonane oraz które są w toku — Obszar o szczególnym znaczeniu narodowym w Priolo

Sentencja

1) Artykuł 7 i art. 11 ust. 4 dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu w związku z załącznikiem II do tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że właściwe władze są uprawnione do zarządzenia istotnej zmiany środków zaradczych zmierzających do naprawienia szkód wyrządzonych środowisku naturalnemu, które zastosowano po przeprowadzeniu postępowania kontrydiktoryjnego przy współpracy z zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi i które zostały już wdrożone lub których wdrażanie zostało rozpoczęte. Jednakże w celu wydania takiej decyzji:

- władze te zobowiązane są do wysłuchania podmiotów gospodarczych, wobec których środki te zostały zastosowane, chyba że ze względu na skalę zagrożenia dla środowiska naturalnego konieczne jest natychmiastowe podjęcie działań przez właściwe władze;
  - władze te winny także zachęcać w szczególności osoby, na których terenie będą realizowane środki zaradcze, do przedstawiania swoich uwag, które zostaną uwzględnione, oraz
  - władze te winny uwzględnić kryteria wskazane w pkt 1.3.1 załącznika II do dyrektywy 2004/35 oraz wskazać w swej decyzji powody uzasadniające dokonany wybór, a także, w stosownym wypadku, okoliczności, które pozwalają uzasadnić, że przeprowadzenie szczegółowej analizy w oparciu o te kryteria było niecelowe lub niemożliwe, na przykład ze względu na skalę zagrożenia dla środowiska naturalnego.
- 2) W okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu przed sądem odsyłającym dyrektywa 2004/35 nie sprzeciwia się obowiązywaniu przepisów krajowych, które umożliwiają właściwym władzom uzależnienie wykonywania przez podmioty gospodarcze, których dotyczą środki zaradcze w dziedzinie środowiska naturalnego, ich prawa do wykorzystywania terenów od wykonania robót nakazanych przez te władze, i to nawet jeśli wspomniane środki nie dotyczą bezpośrednio tych terenów ze względu na fakt, że zostały one już wcześniej poddane rekultywacji lub nie były nigdy zanieczyszczone. Jednakże przepisy takie winny być uzasadnione celem, jakim jest zapobieżenie pogorszeniu stanu środowiska naturalnego tam, gdzie wspomniane środki są wdrażane, bądź — zgodnie z zasadą ostrożności — celem zapobieżenia wystąpieniu lub ponownemu pojawieniu się innych szkód w środowisku naturalnym na należących do tych podmiotów gospodarczych terenach, przylegających do całości brzegu morskiego, którego dotyczą środki zaradcze.

(¹) Dz.U. C 301 z 22.11.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 marca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Włochy) — Attanasio Group Srl przeciwko Comune di Carbo gnano

(Sprawa C-384/08) (¹)

(Artykuły 43 WE i 48 WE — Przepisy regionalne określające minimalną wymaganą odległość pomiędzy przydrożnymi stacjami paliw — Właściwość Trybunału oraz dopuszczalność wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Swoboda przedsiębiorczości — Ograniczenia)

(2010/C 113/14)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Attanasio Group Srl

Strona pozwana: Comune di Carbo gnano

Przy udziale: Felgas Petroli Srl

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Zgodność przepisów krajowych ustanawiających obowiązek zachowania minimalnych odległości pomiędzy przydrożnymi stacjami paliw z art. 43 WE, 48 WE, 49 WE i 56 WE oraz ze wspólnotowymi zasadami konkurencji gospodarczej i niedyskryminacji.

Sentencja

Artykuł 43 WE w związku z art. 48 WE należy interpretować w ten sposób, że przepisy prawa krajowego — takie jak przepisy będące przedmiotem sporu w sprawie przed sądem krajowym — określające minimalną wymaganą odległość pomiędzy przydrożnymi stacjami paliw, stanowią ograniczenie swobody przedsiębiorczości ujętej w traktacie WE. W okolicznościach takich jak w stanie faktycznym sprawy przed sądem krajowym nie wydaje się, by ograniczenie to mogło zostać uzasadnione względami bezpieczeństwa w ruchu drogowym, ochrony zdrowia, ochrony środowiska, ani też racjonalizacją usług świadczonych użytkownikom, przy czym poczynienie ustaleń w tym względzie należy do właściwości sądu krajowego.

(¹) Dz.U. C 301 z 22.11.2008.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 4 marca 2010 r. — Pilar Angé Serrano, Jean-Marie Bras, Adolfo Orcajo Teresa, Dominiek Decoutere, Armin Hau, Francisco Javier Solana Ramos przeciwko Parlamentowi Europejskiemu, Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-496/08 P) (¹)

(Odwołanie — Urzędnicy — Laureaci konkursów wewnętrznych zmiany kategorii w ramach dawnego regulaminu pracowniczego — Wejście w życie nowego regulaminu pracowniczego — Przepisy przejściowe w zakresie zaszeregowania do grupy — Zarzut niezgodności z prawem — Prawa nabyte — Uzasadnione oczekiwania — Równość traktowania — Zasada dobrej administracji i obowiązek staranności)

(2010/C 113/15)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Pilar Angé Serrano, Jean-Marie Bras, Adolfo Orcajo Teresa, Dominiek Decoutere, Armin Hau, Francisco Javier Solana Ramos (przedstawiciel: adwokat E. Boigelot)